

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4117

гр. София, 02.02.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
закрито заседание на 02.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

като разгледа дело номер **1202** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4, във вр. с ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. сл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Е. Б. С. срещу Заповед № ГРАМ-2238051 от 13.01.2026 г., издадена от младши автоконтрольор инспектор при отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ - Д. Т. Л., с която му е приложена принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „дд“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.

По изложените в жалбата доводи за незаконосъобразност на описаната заповед, се претендира нейната отмяна и спиране на предварителното ѝ изпълнение. Не е посочено изрично правното основание на искането, което съдът по аргумент от чл. 9, ал. 1 от АПК служебно идентифицира като такова по чл. 166, ал. 4 ,вр. ал. 2 от АПК. Особеното искане в жалбата се основава единствено на твърдение за "неправилност, немотивираност, необоснованост, незаконосъобразност и несъразмерност" на акта.

Жалбата с инкорпорираното в нея искане за спиране не е депозирана по реда на е депозирана по реда на чл. 152, ал. 1 от АПК - чрез органа, а директно пред съда на дата 27.01.2026 г.

С разпореждане на зам. председателя на АССГ от същата дата е изискана административната преписка, постъпила с писмо УРИ 432200-11194/29.01.2026 г. С него органът не е изразява становище по основателността на оспорването, нито по направеното искане за спиране.

Административен съд – София-град, III отделение, 75-и състав, като съобрази документите, приобщени към административната преписка по издаване на обжалваната заповед, в контекста на доводите на жалбоподателя за нейното спиране намира следното:

Искането за спиране е направено от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт и при наличие на висящо съдебно производство, образувано по жалбата срещу законосъобразността на същия, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е неоснователно по следните съображения:

Съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП обжалването на заповедите, с които се прилагат ПАМ по чл. 171 с.з. се извършва по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Алинея 6 на същата разпоредба посочва, че подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка. Т.е. предварителното изпълнение на заповедта е допуснато по силата на закона.

В ЗДвП не са предвидени основанията за спиране на допуснатото предварително изпълнение, поради което следва да намерят приложение общите норми на чл. 166, ал. 2 и 4 АПК, съгласно които съдът може да спре предварителното изпълнение, ако то би могло да причини на оспорвания значителна или трудно поправима вреда, като изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства. При липса на нормативно регламентирани критерии, чрез които да се преценява основателността на искането, съдебната практика е извела, че тези последици следва да са от такова естество, че да могат да се противопоставят на значимостта на целите, които законът поставя с предварителното изпълнение.

ПАМ са вид административна принуда. При тях се реализира диспозицията на правната норма, в конкретната хипотеза - чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „зз“ ЗДвП. В случая, законодателят е оценил прилагането на процесната ПАМ като породено от деяние с висока степен на обществена значимост. В тази насока допуснатото по закон предварително изпълнение на тази ПАМ е за защита на особено значими ценности и права. Безспорно, изпълнението на невлязъл в сила индивидуален административен акт, допуснато независимо дали по силата на закона или по разпореждане на административния орган, винаги въздейства негативно върху правната сфера на адресата. Това негативно въздействие подлежи на доказване във всеки конкретен случай. Фактите, които жалбоподателят излага като противопоставими, следва да са със същата степен на значимост. Във всеки конкретен случай съдът, разглеждащ искането за спиране по чл. 166 АПК на актове по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, преценява дали незабавното изпълнение може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 АПК. Предпоставките, при които съдът може да спре предварителното изпълнение, са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или трудно поправима вреда на оспорвания. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е негова. За да бъде спряно предварителното изпълнение, жалбоподателят следва да заяви и докаже вида и вероятността за настъпване на твърдените от него вреди от изпълнението, за да се прецени дали са значителни като основание за спирането му, тоест следва да установи, че от допуснатото по закон предварително изпълнение ще последва значителна или трудно поправима вреда или че ще бъде засегнат особено важен негов интерес.

В конкретния случай жалбоподателят не сочи и не представя доказателства за конкретни вреди, които биха могли да му бъдат причинени от предварителното изпълнение на обжалваната заповед. Искането му се основава единствено на твърдения за незаконосъобразност на акта, която е предмет на преценка на делото по същество. Възраженията за немотивираност, необоснованост и несъразмерност на акта, вкл. твърденията за недоказаност на нарушението, за което е приложена ПАМ, са относими към законосъобразността на оспорвания административен акт, но не и към производството по спиране на допуснатото от закона негово предварително изпълнение. Документите, придружаващи жалбата, както и тези представени с и административната преписка, също не установяват факти, които да обосновават извод за вреди, противопоставими като степен на значимост на защитимите от законодателя.

Следва да се отбележи, че разпоредбата на чл. 166, ал. 2, изр. 2 АПК предвижда спиране на изпълнението само въз основа нови обстоятелства, т. е. такива, които са възникнали след постановяване на ЗППАМ. Такива обстоятелства не са релевирани в искането, нито са представени доказателства за наличието на такива.

В обобщение настоящият съдебен състав преценява искането на Е. Б. С. за спиране на обжалваната ЗППАМ за неоснователно, поради което следва да се отхвърли.

Така мотивиран Административен съд – София - град, III отделение, 75-и състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Е. Б. С. за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-2238051 от 13.01.2026 г., издадена от младши автоконтрольор инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от определението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

Съдия: